

Insula

După o discuție lungă și benefică cu unul dintre pacienți, care mi-a împărtășit planurile pe care le avea după ce urma să părăsească Centrul de Recuperare, am ieșit binedispus din salonul său. Dar, în timp ce mă îndreptam spre o altă pacientă, doamna Paula, aflată în prima fază de recuperare, pentru a-i administra tratamentul, am dat peste Elias. Surprins de apariția lui neanunțată, m-am bucurat să-l văd și l-am îmbrățișat.

— Prietene drag!

— Bernardo...

La auzul tonului grav al vocii sale, m-am îndepărtat ușor, sperând cu toată ființa să nu-mi confirme gândul care-mi năpădise mintea ca un trăsnet.

Bunul meu mentor m-a privit trist și a dat ușor din cap.

— Oh, nu!

Obligat de circumstanțe, în următoarele ore mi-am anulat toate îndatoririle pentru perioada următoare, mi-am anunțat colegii asistenți și instructori, le-am dat vestea tuturor pacienților treziți, aflați în grija mea și am părăsit Centrul de Recuperare de pe Altă Insulă, unde servisem ca instructor mai bine de opt ani și pe care urma să-l las în urmă pentru o

perioadă îndelungată. Elias mă aștepta cu un surâs melancolic și, odată ajuns lângă el, l-am privit și am inspirat adânc.

Cufundați în rugăciune, am pornit la drum și am ajuns în fața Centrului de Copii de pe Insulă.

— Tatăl Atotputernic să fie cu voi, prietene drag! a spus Elias și m-a îmbrățișat.

— Așa să fie! Mulțumesc că m-ai condus!

— Bernardo, ține minte, oricând ai nevoie de ajutorul meu, sunt la un gând distanță.

— Sigur! Îți mulțumesc, Elias!

După ce mi-a dat ultimele indicații înainte de misiunea care urma să înceapă, bunul meu mentor a plecat, iar eu am intrat în clădirea maiestuoasă, unde eram așteptat de draga mea prietenă Josepha, care era instructoare acolo de cel puțin cinsprezece ani. Am intrat în biroul ei și, la vederea mea, s-a ridicat să mă întâmpine.

— Bernardo... bine ai venit! Cu toate că... aș fi preferat să ne revedem în alte circumstanțe.

Cu o expresie tristă, am dat din umeri resemnat.

— Știu, Josepha. Și eu aș fi preferat...

— Să mergem! Sunt toți acolo, a spus și am pornit împreună spre salon.

După ce am intrat, m-am îndreptat spre patul lui Oscar, când un fior rece mi-a străbătut tot corpul, făcându-mă să tresar ușor. Mentorul și cei doi ghizi ai lui, care stăteau la căpătâiul băiatului adormit, m-au privit înlăcrimați și m-au îmbrățișat.

— Bernardo, am făcut tot posibilul... a spus mentorul, pe nume Isaia.

Privind chipul suferind al copilului, i-am atins ușor obrazul. Am inspirat adânc și am închis ochii.

— Știu, prietene drag! Știu...

Aflat la căpătâiul lui Oscar, mi-am așezat ușor palmele pe fruntea lui și am intrat în rugăciune, simțind instantaneu susținerea și iubirea infinită a Tatălui nostru ceresc, care prin frecvența Înaltelor Insule, îmi străbătea tot corpul. Razele aurii și verzi iluminau întregul salon, intrând ușor în pieptul lui Oscar, care căpăta o strălucire de înger-copil, ca și cum însuși Tatăl Atotputernic l-ar fi îmbrățișat acolo, în fața noastră, ca să-l consoleze după toată acea perioadă chinuitoare de pe Terra, care tocmai luase sfârșit.

*Tată Atotputernic, Iubirea Ta infinită e mereu cu noi,
Cu sufletele noastre ce-au călătorit prin timp și spațiu
Sute sau poate mii de ani.
Acest copil s-a transformat în înger mult prea devreme,
Îndemnat de zbuciumul prea mare,
Ce i-a întunecat judecata încă neformată.
Primește-l, Tată, în brațele Tale
Pline de iubire și compasiune infinită!
Primește-l pe dragul nostru copil, Oscar,
Și ajută-l să poată primi ajutorul Tău
Prin iubirea Ta, iertarea Ta și grija Ta!
Ajută acest înger-copil să poată primi ajutorul Tău
Prin noi, mesagerii numiți de Tine,
Pentru a depăși momentele ce vor urma
În întregul proces dureros, dar benefic,
Ce tocmai începe.
În misiunea de mentor al lui,
Ajută-mă și ghidează-mă
Ca toate gândurile și acțiunile mele față de el*

*Să fie doar în favoarea binelui său suprem,
În întregul proces de vindecare,
Până la reîntoarcerea lui pe Terra,
Atât timp cât vei considera necesar.
Vinecă-i, Tată, sufletu-i rănit de suferința
Presiunilor repetate la care a fost supus
Și permite-i regenerarea și liniștea
De care are atât de mare nevoie!
Ajută-ne, Doamne,
Ca prin misiunile ce ne-au fost atribuite de Tine,
Să facem față și să servim în folosul lui Oscar,
Dar și al părinților lui,
Care de scurtă vreme
Au intrat în șocul zguduitor și în doliul
Ce le va marca întreaga existență.
Ajută-ne să fim balsam și suport
Pentru întreaga familie
Destrămată mult prea devreme!
Ajută-ne, Tată! Ajută-ne, Tată Atotputernic!*

Isaia și cei doi ghizi au mai rămas câteva minute după ce am încheiat rugăciunea, apoi l-au îmbrățișat pe Oscar și pe mine. După ce ne-am transmis reciproc cele mai bune gânduri pentru misiunile noastre, au plecat spre Terra alături de mentorii și ghizii lor, pentru susținerea părinților intrați în doliu.

Am rămas alături de Oscar și am continuat tratamentele energetice începute de cei trei prieteni care fuseseră alături de el încă de când se născuse, cu aproape treisprezece ani în urmă. Am continuat apoi rugăciunea până dimineața, când l-am îmbrățișat ca pe propriul meu copil iubit aflat în mare suferință și

am plecat spre casa mea și a Clarei de pe Insulă, unde locuiau părinții mei. Mama ajunsese cu șapte ani în urmă, iar tata împlinise cinci ani de când i se alăturase.

— Fiule! Ce bucurie că ai venit! au exclamat ei cu brațele deschise și m-au îmbrățișat îndelung.

Era într-adevăr o mare bucurie și binecuvântare că Tatăl nostru ceresc, în bunătatea Lui infinită, ne permitea din nou să fim împreună. În timp ce dragii mei părinți își regăsiseră fiul pierdut la o vârstă atât de fragedă, pierdere care le-a marcat restul existenței terestre ca o pată neagră cu gust amar, mie mi se permitea încă o dată să-i am alături și să trăim momente prețioase împreună, de fiecare dată când îi vizitam pe Insulă. Eram atât de recunoscător Tatălui nostru!

Fiind alături de ei, mă gândeam în acel moment cum părinții lui Oscar tocmai își pierduseră fiul, în timp ce eu îi regăsisem pe ai mei încă o dată, la frumoasa noastră casă de pe Insulă, după zeci de ani de dor imens. Situația mea de pe Terra și cea în care se afla Oscar erau similare, deși eu nu plecasem din proprie inițiativă. În timp ce rănilor familiei mele erau vindecate, în cea a lui Oscar ele erau sângerânde, iar eu aveam rolul de a fi cel mai mare sprijin vizibil pentru cel care declanșase toată acea dramă.

— Spune-mi, dragul meu! Ce se întâmplă? m-a întrebat mama în timp ce-mi mângâia părul.

Înainte să-i răspund, am privit-o surâzând, recunoscător încă o dată că era alături de mine. Draga mea mamă, pe care o pierdusem în trecut odată cu moartea mea terestră, la vârsta de nouăsprezece ani, stătea acum lângă mine și îi puteam observa din nou frumusețea. Era mult întinerită de când ajunsese în planul astral și părea o femeie în jur de treizeci de ani, veselă și

activă. Acțiunile ei frumoase din planul terestru o aduseseră pe Insulă, unde-și continua evoluția prin sarcini benefice sufletului ei și al celorlalți, la Institutul Revederilor, alături de tatăl meu, care lucra acolo de doi ani. E lesne de înțeles că adaptarea lor pe Insulă a fost cât se poate de rapidă și plină de bucurie, mai ales că mi s-a permis să-i întâmpin pe fiecare în parte, chiar după trezirea din prima fază. Nu am cuvinte să descriu momentele revederii noastre, după atâția ani în care nu ni s-a permis să ne întâlnim.

Aflați toți trei pe banca din grădina casei, în timp ce priveam în gol spre imensa pasăre a paradisului a Clarei, în jurul căreia crescuseră mai multe flori mici identice, le-am relatat cele întâmpinate cu Oscar și părinții lui.

Înlăcrimată, mama și-a așezat ușor palma peste a mea și a spus cu tristețe:

— Bernardo... nu există durere mai mare pe lume decât cea pe care o simte o mamă atunci când își pierde copilul. E o durere care ar avea nevoie de un termen specific, dar nici cei din Înaltele Insule n-au găsit unul potrivit...

Am privit-o secunde în șir fără să spun nimic, apoi m-am ridicat de pe bancă îngândurat, iar ea a pășit agale spre mine și m-a mângâiat ușor pe umăr.

— Mă bucur totuși că în toată această situație tragică, vei locui aici, cu noi, o vreme...

Am îmbrățișat-o zâmbind, iar tata ni s-a alăturat și ne-a cuprins pe amândoi.

— E cu adevărat o binecuvântare de la Tatăl ceresc că avem șansa să fim din nou împreună!

Ana și Francisco

Funchal părea mai negru ca niciodată. Până și oceanul era întunecat. Aerul aproape irespirabil era vâscos și pretutindeni mirosea a moarte și goliciune. Străzile, casele, plajele, peisajele și oamenii care umblau de colo-colo nu erau decât niște apariții bizare și triste, făcând ca întregul ansamblu să anunțe o eternitate sumbră a celor mai profunde tenebre. Așa părea întregul oraș în ochii și în inima Anei. De fapt, așa părea întreaga insulă Madeira, la fel și țara, continentul, întreaga lume și întreaga viață. Se gândise de mai multe ori să-și curme suferința aruncându-se de la fereastră, ca dragul ei copil. Ce rost mai avea totul? Ce rost mai avea ea pe pământ? Doar să se chinuie? Să plângă și să se învinovățească, așa cum o făceau toți, deși singurul care-i spunea ce gândea despre ea era doar soțul ei? Se gândea obsesiv la asta, chiar dacă în primele două săptămâni nu a fost în stare să admită tragedia care tocmai se produsese.

— Nu s-a întâmplat nimic! Totul e o închipuire! Mintea îmi joacă feste și nimic nu e real! Oscar e plecat într-o excursie cu colegii și se va întoarce acasă!

Francisco, soțul ei, țipa și plângea, dar ea parcă nici nu auzea și, cu un calm ieșit din comun, mergea din nou în camera

lui Oscar și se întindea pe pat. Când el o urma printre lacrimi și țipete de durere, ea se cuibărea sub plapuma fiului lor și șoptea:

— Pleacă de aici. Am nevoie de liniște, ca să aud când ajunge acasă copilul meu, ca să-i dau să mănânce.

— Faci pe nebuna doar ca să te eschivezi! striga el. Doamne! De ce? Ce-am făcut noi pe lumea asta atât de rău de ne-ai omorât copilul? De ce ne urăști atât de mult? De ce? De ce? continua printre hohote amare de plâns, lăsându-se în genunchi.

— Vine acasă, vine acasă, vine acasă, repeta Ana în șoaptă de sub plapumă, cu palmele lipite de urechi și cu ochii strânși.

Mentorul Anei, al lui Oscar și ghizii amândurora îi administrau tratamente energetice intense pentru a nu-și pierde mințile, iar protectorii lui Francisco îi acordau și lui ajutor, la rândul său. Între sesiunile epuizante de muncă intensă, îi îmbrățișam pe fiecare dintre cei prezenți, ca să-și amintească din nou că Tatăl nostru Atotputernic era alături de ei, oferindu-le toate resursele necesare. Deși părea în zadar, aveam marea încredere că mesagerii aveau să izbutească până la urmă.

După ce Ana a parcurs faza de negare, a intrat brusc în cea de furie, în același timp cu soțul ei. Se învinovăteau reciproc, apoi pe Dumnezeu, din nou reciproc și plânsetele isterice sau țipetele nu mai conteneau. Între acele episoade cumplite, Ana lua calmante, dormea mult, mereu în patul lui Oscar, unde își petrecea mai tot timpul. Alături de protectorii care o susțineau, îi transferam energie vindecătoare și, când reușea să se lase alinată și ajutată, își amintea momente din copilăria lui Oscar, își imagina că-l ține strâns la pieptul ei, îi vizualiza zâmbetul, ochii lui albaștri sau părul ondulat și blond care strălucea în razele soarelui. Se uita apoi la aceleași poze cu el, iar și

iar, plângea, se înfuria din nou pe Dumnezeu, reproșându-I că permisesse accidentul oribil în care el, teribilist fiind, se urcase, se dezechilibrase și căzuse de pe acel pervaz blestemat. Plângea din nou până cădea epuizată și apoi o lua de la capăt.

Timp de două luni nu a mișcat niciun obiect din camera lui Oscar și, cum stătea întinsă și se uita împrejur, sub efectul unui medicament prescris de psihiatru, a observat praful gros de pe suprafețe. S-a ridicat brusc, s-a dus să ia o cârpă, a umezit-o și a început să șteargă praful cu mișcări cât se poate de lente. Ajungând la raftul cu cărți, a înlăturat praful care se așternuse pe cea care stătea deasupra, apoi a luat-o, a privit-o și și-a trecut ușor degetele peste coperta ei.

— *Harry Potter și Copilul Blestemat*, a șoptit printre lacrimi.

Rememora momentul când o cumpărase de la librăria Fnac, apoi când i-o oferise lui Oscar. Parcă îl vedea cu ochii minții cât de mult se bucurase. S-a așezat pe pat, a răsfoit cartea, apoi a lăsat-o lângă ea, s-a ridicat din nou și s-a uitat la restul cărților de pe raft, pe care le-a așezat mai apoi pe pat. Când a ajuns la ultima și a luat-o, a văzut o hârtie cu pătrățele, împăturită în patru. Încruntată, a desfăcut-o ușor. Era o scrisoare. Cu ochii mari și tremurând, ținea hârtia de margini cu degetele strânse și, în timp ce citea, a simțit că rămâne fără aer. S-a lăsat pe jos citind în continuare, nevenindu-i să creadă. Ana citea scrisoarea de adio a fiului ei, care zăcuse sub acele cărți de câteva luni. Chinuindu-se să ia aer, ca și cum întregul ei aparat respirator dădea semne că se blocase, a lăsat scrisoarea să cadă, a început să lovească podeaua cu pumnii, a reușit în cele din urmă să inspire, după care a țipat din toți rărunchii:

— Nuuu! Nuuu! Francisco! Francisco! Vino repede! Doamne!